Evoluția Comunității Europene – De la Piața Comună și Piața Unică

Introducere

Crearea primei Comunităţi Europene a demonstrat Europei şi lumii că experienţele conflictelor din trecut pot fi depăşite şi chiar mai mult decât atât, că o structură de integrare pornită de la considerente strict legate de obiectivul menţinerii păcii în Europa poate evolua de la o structură de integrare economică într-una de integrare monetară şi chiar politică.

Obiective

În cadrul acestui modul veți afla informații despre:

1. ***contextul creerii CEE și EURATOM***
2. ***obiectivele Pieței Comune, cuprinse în Tratatul de la Roma***
3. ***înțelesul noțiunii de Piață Comună Europeană***
4. ***conceptele de Piață Unică Europeană și Uniune Europeană***
5. ***stadiile de integrare parcurse de Comunitatea Europeană în evoluția sa, tratatele constitutive și trei tratate ulterioare ale Comunității***

1. Crearea Comunităţii Economice Europene (CEE) şi a Comunităţii Europene a Energiei Atomice (EURATOM). Tratatul de la Roma

După crearea primei comunități europene, atenţia ţărilor europene occidentale s-a îndreptat în continuare spre sfera economică. Contextul internaţional la acea vreme era marcat din nou de evenimente care au favorizat preocupările pentru integrarea europeană. Sfârşitul Războiului din Coreea, implicarea Franţei în războiul din Indochina, criza din Suez, dificultăţile financiare ale francezilor şi englezilor, sfârşitul erei coloniale datorat în primul rând

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

intensificării naţionalismului în Asia şi Africa, toate pot fi considerate factori favorizanţi ai integrării, cel puţin din perspectiva sa economică.

La 1-2 iunie 1955 reprezentanţii statelor CECO s-au întâlnit la Messina, căutând să "iniţieze o nouă fază pe calea construcţiei Europei", aşa cum aveau să declare participanţii la reuniune. Această nouă fază în viziunea lor urmărea integrarea în următoarele domenii:[1]

- energie atomică
- transport
- armonizarea politicilor sociale
- înfiinţarea unei bănci de investiţii

De asemenea, s-a căzut de acord să se înfiinţeze un comitet pentru a pregăti tratatele ce aveau să urmeze. Acest comitet s-a numit Comitetul Spaak, după numele ministrului de externe belgian care l-a prezidat. Comitetul Spaak a ales să se concentreze asupra următoarelor probleme:

1. crearea Comunităţii Economice Europene (CEE)
2. crearea Comunităţii Economice a Energiei Atomice (EURATOM)

Comitetul a schiţat aceste propuneri şi în martie 1957 au fost semnate la Roma două Tratate - unul privind crearea Comunităţii Europene a Energiei Atomice (Euratom) şi celălalt, crearea Comunităţii Economice Europene. Cele două tratate au fost ratificate şi au intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958.

Odată cu semnarea şi intrarea în vigoare a acestui tratat *s-a creat baza juridică a activităţii comunitare.* Prevederile acestui tratat aveau să fie completate ulterior de Actul Unic European, Tratatul de la Maastricht, Tratatul de la Amsterdam care îşi vor fi adus contribuţiile lor la evoluţia Uniunii Europene.

Spre deosebire de Tratatul de la Paris de constituire a CECO (ale cărui prevederi sunt valabile pe o perioadă de 50 de ani), Tratatul de la Roma are un caracter permanent, fiind încheiat pe o durată nelimitată.

Din punct de vedere al modalităţii concrete de realizare a integrării, tratatul a prevăzut

[1] Armstrong, D., Lloyd, L., Redmoond, J., *From Versailles to Maastricht* Macmillian Press Ltd, 1996

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

măsuri care vizează integrarea negativă (desfiinţarea barierelor interne) dar şi măsuri care vizează integrarea pozitivă (crearea unor politici comune).

Tratatul de la Roma are şi o dimensiune externă, cuprinsă în articolul 237 în care se specifică faptul că orice stat european care îşi exprimă dorinţa, se poate alătura CE

Scopul fundamental şi obiectivele strategice ale Tratatului

Tratatul de la Roma are ca scop fundamental crearea Pieţei Comune. Piaţa Comună reprezintă o uniune vamală în care sunt abolite restricţiile faţă de factorii de producţie.[2]

Piaţa Comună prezintă două dimensiuni principale:

- o dimensiune internă - ce se referă la libera circulaţie a mărfurilor, a capitalului şi a forţei de muncă în interiorul Comunităţii
- o dimensiune externă – care presupune protecţia produselor comunitare faţă de terţi, materializată în principal într-un tarif vamal comun faţă de aceştia

În ceea ce priveşte obiectivele Tratatului, acestea se referă la următoarele:

1. crearea Comunităţii Economice Europene (CEE) şi a Pieţei Comune
2. promovarea unei dezvoltări economice, sociale şi teritoriale armonioase a CEE
3. expansiunea economică durabilă - continuă, eficientă şi echilibrată
4. stabilitatea economică şi socială a ţărilor membre şi a CEE în ansamblul ei
5. lichidarea decalajelor economice interne ale ţărilor membre, şi a decalajelor dintre ele
6. relaţii economice strânse între membrii CEE, concretizate în: aprovizionarea prioritară a ţărilor din cadrul CEE, solidaritatea financiară (politici şi fonduri comune), libera circulaţie a bunurilor, serviciilor, forţei de muncă şi a capitalurilor, dezarmare vamală în interior şi înarmare vamală în exterior
7. politici comune pentru agricultură, transport şi comerţ exterior, şi politici coordonate pentru celelalte sectoare economice (mediu, energie, cercetare ştiinţifică, servicii publice-învăţământ, sănătate)
8. crearea de instituţii comune

[2] Prisecaru, P., *Teoria integrării economice europene*, Ed Sylvi, Bucureşti, 2001, pag. 13

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

9. crearea de fonduri comune (bugetare şi extrabugetare)
10. ridicarea nivelului de trai material şi spiritual al populaţiei

2. Formarea Comunităţii Europene prin fuzionarea celor trei Comunităţi. Extinderea Pieţei Comune Europene

A. Evoluţii ulterioare Tratatului de la Roma

Obiectivul creerii unei pieţe comune în cadrul CEE îşi are rădăcina, după cum am văzut, în Tratatul de la Roma. Conform prevederilor acestuia, procesul de constituire a Pieţei Comune trebuia să fie înfăptuit în decursul a 12-15 ani, începând cu 1958.

Aşa cum s-a arătat, obiectivele Tratatului de la Roma au fost unele parţial îndeplinite, altele realizându-se chiar mai repede decât fusese prevăzut.

Se poate evidenţia faptul că, în primul rând, Comunitatea şi-a propus ca între 1958 şi 1969 să desfiinţeze taxele vamale care restricţionau comerţul între cele şase state membre. Odată cu extinderea acesteia, măsurile au fost aplicate, de asemenea, şi noilor membri. În acelaşi timp, Comunitatea a stabilit un Tarif Vamal Comun, care a fost aplicat la bunuri importate în orice stat membru din ţările terţe.

Pe lângă barierele tarifare la comerţul din interiorul Comunităţii, mai existau, de asemenea, barierele netarifare. Aceste obstacole includeau diverse specificaţii tehnice naţionale, standarde de sănătate şi siguranţă, regulamente în ceea ce priveşte mediul înconjurător, controale ale calităţii şi diferenţe de TVA între statele membre. La începutul anilor ’80, deşi Comunitatea avusese unele succese în îndepărtarea unora dintre aceste bariere, o adevărată piaţă comună nu exista încă. Tensiunea dintre cerinţele inerente stabilirii şi menţinerii bunei funcţionări a Pieţei Comune - pe de o parte - şi interesele naţionale - pe de alta - a condus la dificultăţi în realizarea procesului de liberalizare a comerţului, în calitate de componentă a Pieţei Comune.

Integrarea completă a economiei europene combinată cu concurenţa internaţională puternică a întărit ideea că politicile economice ale statelor membre ale CEE trebuie coordonate mai îndeaproape.

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

În ceea ce priveşte realizarea liberei circulaţii a persoanelor, în etapa de tranziţie au fost prevăzute şi adoptate două reglementări care stabileau ca obiectiv libera circulaţie a lucrătorilor, care să se realizeze până la 31 decembrie 1967 şi un program de suprimare a restricţiilor în privinţa stabilirii domiciliului lucrătorilor. A existat, de asemenea, o directivă de asigurare a liberei circulaţii a capitalului, în special sub forma investiţiilor directe, a operaţiunilor bursiere şi comerciale.

Comunitatea şi-a propus, în cadrul Conferinţei de la Haga din 1969, constituirea propriilor sale resurse bugetare. Problema bugetului comunitar avea să fie reluată în cadrul unor summituri ulterioare ale Consiliului European, de la Fontainbleu (1984) şi Bruxelles (1988).

B. Acumularea de noi factori cauzali şi condiţionali ai schimbării

Principala preocupare în perioada ulterioară a fost aceea de a crea Piaţa Unică, formă de integrare superioară Pieţei Comune. Pe lângă aspectele de natură economică, Comunitatea şi-a exprimat interesul şi pentru cele legate de uniunea monetară şi politică.

Acest lucru este destul de dificil de perceput, mai ales în condiţiile în care intervalul de timp 1970-1984 a fost marcat de un regres al Comunităţii. Acesta s-a datorat mai multor cauze, din care putem enumera ca fiind mai importante următoarele :

- o stare de recesiune economică la nivel european datorată creşterii preţului petrolului între 1973-1979
- conflicte între statele comunitare, în principal legate de Politica Agricolă Comună şi de bugetul comunitar
- slăbiciunile sistemului decizional comunitar

În contextul acestei recesiuni, oficialii Comunităţii şi-au exprimat voinţa de a face eforturi pentru progresul acesteia. Rămâne semnificativ pentru această perioadă Raportul Tindemans, care a adus în discuţie necesitatea unei reforme instituţionale şi extinderea preocupărilor Comunităţii.

În cadrul Summitului de la Paris din 9-10 decembrie 1974 şefii de state şi guverne i-au cerut lui Leo Tindemans, primul ministru al Belgiei, să elaboreze un raport despre Comunitatea Europeană. Raportul a fost o combinaţie între elaborarea unui cadru general pentru integrare

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

şi planuri specifice. Cele din urmă includeau aspecte legate de Politica Externă şi de Securitate Comună, Uniunea Monetară, şi aspecte legate de politicile socială, regională şi industrială.

Concluziile acestui raport au fost prezentate în 1976. Raportul a evidenţiat necesitatea unei reforme instituţionale, apreciind ca lipsite de funcţionalitate unele elemente de organizare la nivelul instituţiilor. Spre exemplu, Tindemans a sugerat că pentru un mai eficient mecanism de decizie ar fi necesară introducerea votului majoritar. De asemenea, Raportul s-a referit şi la Politica Externă şi de Securitate Comună, ca o preocupare nouă pe care ar trebui să o aibă Comunitatea.

Din punct de vedere al evoluţiei integrării politice se poate aprecia că în timp ce progresul spre principalele obiective economice ale anilor ’70 – ‘80 era semnificativ, au avut loc câteva schimbări modeste pe frontul politic. În timp ce dezvoltările majore erau pragmatice, existau discuţii continue pe plan superior. Spre exemplu, preşedintele Franţei Giscard D’Estaing a încercat să minimalizeze concluziile Raportului Tindemans, “înecându-l” într-un soi de birocraţie care a adus critica autorului acestuia. Şefii de guverne au cerut miniştrilor de externe să ia în considerare acest raport; miniştri de externe au întocmit un raport asupra concluziilor acestuia, înaintându-l superiorilor lor; aceştia din urmă au analizat aceste rapoarte, prezentând la rândul lor un raport în cadrul Summitului de la Haga din 1979, întâlnire în cadrul căreia Consiliul European, din cauza algoritmului birocratic mai sus amintit, nu a mai luat în considerare concluziile respective.

Din punct de vedere instituţional poate fi apreciată ca un aspect de dezvoltare instituţională prima alegere directă a Parlamentului European din 1979. La prima vedere, aceasta marca un important pas înainte, deoarece membrii Parlamentului numiţi au devenit membri aleşi direct şi definitiv. Din punct de vedere al exercitării puterilor sale, Parlamentul a trebuit, însă, să aştepte să beneficieze de prevederile Actului Unic European pentru ca acestea să fie semnificativ sporite.

De asemenea, mai poate fi menţionată întâlnirea şefilor de state şi guvern din septembrie 1974 la Paris, care a decis ca aceste întâlniri să se desfăşoare periodic, creându-se *Consiliul European.* Acesta va avea prima întâlnire oficială sub acest nume la Dublin, în martie 1975.

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

În octombrie 1981 Franţa a elaborat un memorandum pentru revigorarea Comunităţii. Acesta conţinea referiri la domeniul economic, social şi cultural. Domeniul instituţional a făcut obiectul unei iniţiative franco-germane (în noiembrie 1981). La acea vreme Consiliul şi Parlamentul şi-au exprimat preocuparea în problema perfecţionării instituţiilor. Pentru a avea o imagine mai bună asupra activităţii acestora, Consiliul a însărcinat miniştrii de externe să elaboreze un studiu privind funcţionarea instituţiilor comunitare. Rezultatele acestui studiu au fost prezentate în cadrul întâlnirii Consiliului European de la Stuttgart din 1983 , întâlnire în cadrul căreia şefii de state şi guverne au semnat Declaraţia Solemnă a Comunităţii.

Un moment care a atras atenţia asupra faptului că la nivel comunitar existau probleme dificile care trebuie rezolvate a fost Reuniunea de la Fontainbleu din anul 1984. Fiind prezidată de preşedintele Franţei, Francois Mitterand, reuniunea a avut drept cauză imediată clarificarea unor probleme existente deja de cca 5 ani, legate de contribuţia Marii Britanii la constituirea bugetului comunitar. Primul ministru de atunci, Margaret Thatcher, a pretins că Marea Britanie „ a plătit prea mult şi a primit prea puţin înapoi”.[3]

Importanţa acestei reuniuni este dată de următoarele:

- participanţii au încercat să rezolve probleme legate de dificultăţile generate de Politica Agricolă Comună (problema surplusurilor din agricultură)
- ţările membre şi-au manifestat opţiunea pentru continua dezvoltare a Comunităţii.

Pentru atingerea acestui scop şi adâncirea integrării au fost create comitete speciale care să aibă ca preocupare obiective specifice. Este vorba de Comitetul Adonnino şi Comitetul Dooge. Primul a făcut recomandări cu privire la libera circulaţie a persoanelor (în spiritul sintagmei de „Europe’s People”), iar cel de-al doilea a făcut recomandări cu privire la afacerile şi securitatea externă, fiind cunoscut drept Comitetul Ad-hoc al Afacerilor Externe. Cele două comitete au raportat Consiliului European de la Bruxelles în martie 1985. De asemenea, Comitetul Dooge a sugerat stabilirea unei Conferinţe Interguvernamentale care a fost fixată pentru iulie 1985 la Milano. Rezultatele acestei conferinţe au fost raportate la Summitul de la Madrid din decembrie 1985 care a avut ca şi finalitate semnarea Actului Unic European.

[3] Dinan, D., *Encyclopedia of the European Union* , The EU Series, MacMillan Press Ltd, 2000, pag. 236

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

3. Fuziunea celor trei Comunităţi, CECO, CEE şi EURATOM, şi crearea Comunităţii Europene.

Odată cu crearea CEE şi Euratom în Europa au existat trei comunităţi cu structură instituţională similară. În mod firesc, s-a pus problema fuzionării acestor instituţii separate pentru a se evita existenţa mai multor instituţii de acelaşi tip pentru îndeplinirea unor obiective similare. Această fuziune a avut loc în două faze.[4]

O convenţie referitoare la instituţii a fost încheiată simultan cu Tratatul de la Roma, stabilindu-se astfel, o singură Curte de Justiţie şi o singură Adunare Parlamentară care să servească interesele celor trei Comunităţi. Procesul de fuziune al Comunităţilor nu s-a finalizat imediat, Comunităţile păstrându-şi organismele executive proprii (Înalta Autoritate pentru CECO, respectiv Comisiile pentru CEE şi Euratom) şi Consiliile proprii.

Pe măsură ce uniunea economică a evoluat, obiectivele ei au devenit mai complexe, astfel încât în anumite domenii - cum ar fi, spre exemplu, cărbunele, oţelul şi energia atomică – era de dorit ca cele trei Comunităţi să-şi armonizeze politicile; acest lucru era mai dificil de realizat în contextul existenţei unor instituţii separate, fiecare cu reprezentanţii săi proprii, cu vederi diferite şi soluţii proprii diferite.

În acest sens, a fost semnat în mai 1965 şi a intrat în vigoare în 1 iulie 1967 Tratatul de fuziune care a instituit o singură Comisie şi un singur Consiliu, definitivând, astfel, fuziunea celor trei Comunităţi. Comunitatea Economică Europeană, EURATOM şi Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului au devenit Comunitatea Europeană.

4. Transformarea Comunităţii Economice Europene şi a Pieţei Comune în Uniune Europeană şi Piaţă Unică

A. Conceptele de *Uniune Europeană* şi *Piaţă Unică*

În evoluţia sa iniţială, Comunitatea Europeană s-a bazat pe conlucrarea în domeniul

[4] Lasok, D., *Law & Institutions of the EU* – Sixth Edition, Butterworth & Co Ltd, 1994, pag. 14

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

economic general, probleme mai complexe precum unificarea monetară şi chiar politică fiind considerate premature. Pe măsură ce obiectivele economice au fost îndeplinite, reprezentanţii statelor membre şi-au pus problema adâncirii integrării prin realizarea şi a altor obiective, care să vizeze uniunea monetară, cooperarea politică, domeniul social, protecţia mediului, ş.a.

Conceptul de ***Uniune Europeană*** nu este chiar nou. Încă de la Reuniunea din octombrie 1972 de la Paris se declarase că „ statele membre ale Comunităţii, forţele conducătoare ale construcţiei Europei, îşi afirmă intenţia ca până la sfârşitul acestui deceniu să transforme întregul complex dintre ele într-o Uniune Europeană”[5]. Consiliul European de la Stuttgart din iunie 1983 a adoptat Declaraţia Solemnă a Uniunii Europene. În aceste documente nu s-a specificat, însă, concret care ar trebui să fie competenţele şi structura Uniunii Europene.

Conceptul de „Uniune Europeană” a fost explicitat în cadrul Tratatului de la Maastricht (1992), cunoscut ca Tratatul Uniunii Europene (TEU). Articolul A al acestui tratat stipulează că „ prin acest tratat părţile semnatare stabilesc Uniunea Europeană”.[6] Conceptul de „uniune” avea să-l redefinească pe cel de „comunitate” folosit până la acel moment în tratatele şi documentele oficiale.

Uniunea Europeană este expresia adâncirii integrării europene, având o triplă conotaţie: economică, monetară şi politică. Aceasta decurge din reformularea şi extinderea obiectivelor şi activităţilor Comunităţii, aşa cum prevede Tratatul Uniunii în articolul 3: „ Uniunea se va fundamenta pe Comunităţile Europene suplimentându-se cu politici şi forme de cooperare stabilite prin Tratat”[7]. Uniunea Europeană reprezintă forma superioară a integrării europene.

Obiectivele Uniunii Europene au fost fixate tot în cadrul acestui tratat şi se referă la următoarele:[8]

- crearea unei pieţe unice, transfrontaliere

[5] Dinan, D., *Encyclopedia of the European Union*, The EU Series, MacMillan Press Ltd, 2000, pag 225
[6] Lasok, D., *Law & Institutions of the EU* – Sixth Edition, Butterworth & Co Ltd, 1994, pag. 24
[7] Armstrong, D., Lloyd L., Redmond, J., *From Versailles to Maastricht*, MacMillan Press Ltd, 1996, pag. 124
[8] www. europa.eu

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

- promovarea progresului economic şi social pe baza unei dezvoltări durabile şi competitive
- afirmarea Uniunii pe scena internaţională
- întărirea şi apărarea drepturilor cetăţenilor UE
- dezvoltarea cooperării în domeniul justiţiei şi afacerilor interne

Noţiunea de ***Piaţă Unică*** a amendat-o pe cea de Piaţă Comună. Originea înfăptuirii Pieţei Unice se regăseşte în cerinţele creerii uniunii economice şi monetare, fiind un însoţitor firesc al ei. Crearea Pieţei Unice a fost, însă, stimulată şi de nevoia de a înlătura dificultăţile Comunităţii din anii ’70 – ’80. În acea perioadă, aşa cum s-a arătat, în ciuda succeselor înregistrate în realizarea uniunii vamale, Comunitatea s-a confruntat cu reale probleme generatoare de slabe creşteri economice şi creştere a şomajului.

Prin crearea Pieţei Unice s-au desfiinţat practic peste 16 000 km de frontiere naţionale dintre membrii Uniunii, deschizându-se, astfel, drum liber circulaţiei mărfurilor, capitalului şi forţei de muncă.

B. Formarea Uniunii Europene şi a Pieţei Unice

În 1985, Jacques Delors a preluat preşedenţia Comisiei, propunându-şi relansarea Comunităţii în sensul adâncirii integrării. În vederea realizării acesteia, primul obiectiv propus a fost crearea Pieţei Unice. Responsabilitatea îndeplinirii Programului Pieţei Unice a fost atribuită lordului Cockfield, colaborarea dintre cei doi fiind determinantă în atingerea acestui obiectiv.

Trecerea de la Comunitatea Europeană la Uniunea Europeană a presupus parcurgerea unor paşi, legaţi de stadiile de integrare specifice acestor structuri, plecându-se de la următoarele premise:

1. Comunitatea Europeană este o structură integraţionistă care a presupus:
    - o comunitate la nivel european
    - o Piaţă Comună ca stadiu de integrare, adică o organizaţie bazată pe două tipuri de politici: politici comune şi politici de cooperare, armonizate

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

2. Uniunea Europeană presupune următoarele structuri integratoare:

2.1.uniunea economică concretizată în politici comune, şi anume:

- politică industrială
- politică în domeniul concurenţei
- politică agricolă
- politică a mediului
- politică regională ,şamd

1.2. uniunea monetară

- crearea Institutului Monetar European şi adoptarea unei singure monede
- crearea unei Bănci Centrale Europene şi a unui sistem bancar european
- transformarea ECU în Euro
- criteriile convergenţei nominale şi reale

1.3. uniunea politică

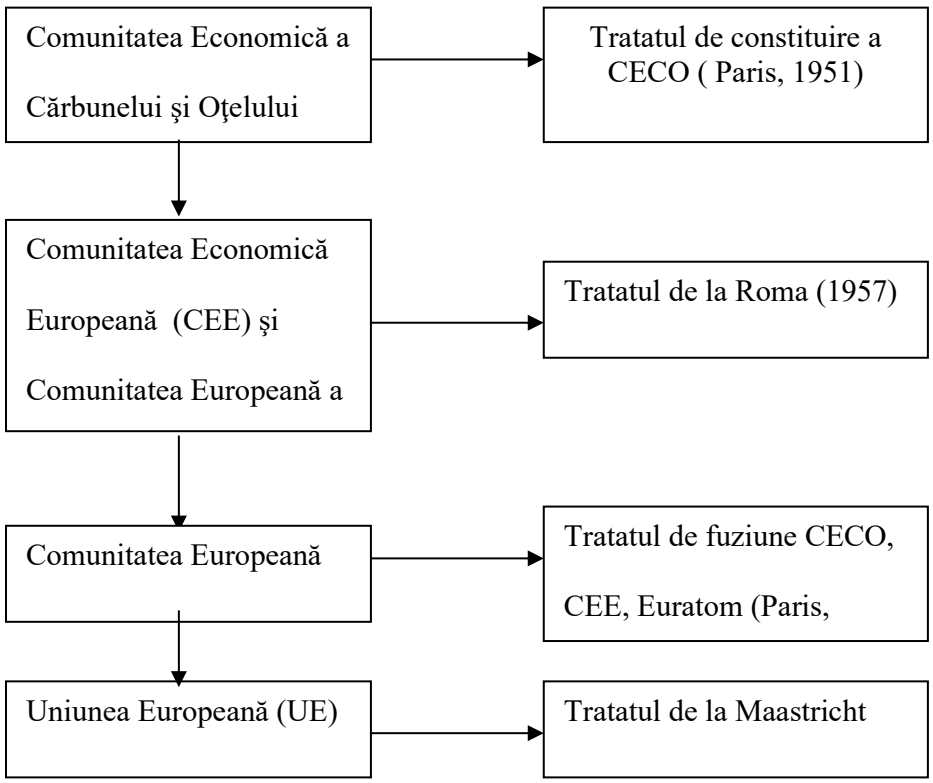
- politică externă
- problematica securităţii

Trebuie specificat că a fost necesară existenţa unor condiţii care să creeze cadrul necesar pentru îndeplinirea obiectivelor legate de crearea şi funcţionarea Pieţei Unice. Spre exemplu, au fost necesare prevederile Actului Unic European care au introdus votul majoritar, prevederi ce au condus la o creştere a uşurinţei în ceea ce priveşte deciziile referitoare la obiectivele Pieţei Unice. Astfel, acest sistem de votare a fost folosit cu succes în 1986 în îndeplinirea obiectivelor legate de Piaţa Unică, fiind aprobate 43 de acte normative în primul mandat al Consiliului (în timpul preşedenţiei Olandei), respectiv 55- în cel de-al doilea (când preşedenţia a fost deţinută de Marea Britanie)[9].

[9] Swann, D., *The Single European Market and Beyound – A Study of the Wider Implications of the SEA*, Mackays of Chatman Ltd, 1996 , pag 41

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

Evoluţia Uniunii Europene din punct de vedere al structurilor de integrare poate fi reprezentată schematic astfel:

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them

Rezumat

1) *Evoluția pozitivă a CECO a favorizat noi preocupări pentru extinderea conlucrării privind integrarea europeană. Acestea au avut ca finalitate crearea a încă două comunități: Comunitatea Economică Europeană (CEE) și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM)*
2) *Cele două Comunități au fost create prin Tratatul de la Roma care a definit obiectivele Pieței Comune Europene și a pus bazele creerii Pieței Unice Europene.*
3) *Din perspectiva stadiilor de integrare, construcția europeană este marcată de evoluția de la Piața Comună la Piața Unică.*
4) *Comunitatea Europeană este expresia stadiului de integrare Piață Comună, iar Uniunea Europeană este expresia stadiului de integrare Piață Unică.*
5) *Tratatele care au creat structuri de integrare sunt considerate tratate constitutive, iar cele care au îmbunătățit aceste tratate sunt tratate ulterioare.*

Bibliografie selectivă

1. El-Agraa, A. M., The European Union – Economics and Politics, Seventh Edition, Prentice Hall, 2004
2. Prisecaru, P. (coord), Piața internă unică – Cele patru libertăți fundamentale, Editura POLITEIA-SNSPA, 2003
3. Swann, D., "The Single European Market and Beyound – A Study of the Wider Implications of the SEA", Mackays of Chatman Ltd, 1996
4. Tescașiu, B., "Instituții comunitare. Schimbări și adaptări din perspectiva extinderii Uniunii Europene", Editura CH Beck, București, 2009
5. Tescașiu, B., "Introducere în euromarketing – Concepte fundamentale de marketing specifice Pieței Unice Europene", Editura Universitară, București, 2017

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them